

Nicci French

Tot het voorbij is

Vertaald door
Irving Pardoën

Ambo|Anthos
Amsterdam

I

Ik had week na week, maand na maand door Londen gefietst en wist dat ik op een dag een ongeluk zou krijgen. Maar wat voor een ongeluk, dat was de vraag. Toen Don, een van de andere koeriers, hard door Regent Street fietste, was een taxichauffeur met de bedoeling te keren zonder op te letten uitgeweken. Althans zonder op te letten of er een fietser aankwam, want daar letten de mensen niet op. Don had de taxi op volle snelheid in de flank geramd, en toen hij in het ziekenhuis wakker werd, wist hij zijn eigen naam niet eens meer.

Wij fietskoeriers hebben een café, The Horse and Jockey, waar we op vrijdagavond met een heel stel samenkomen om wat te drinken, te roddelen, verhalen uit te wisselen en te lachen om onze valpartijen. Maar eens in de zoveel maanden is er wel een bericht dat er iets ernstigers is gebeurd. De laatste keer was dat van een man die in de buurt van Elephant and Castle fietste. Hij reed naast een vrachtwagen die zonder richting aan te geven links af sloeg en de hoek afsneed. De beschikbare ruimte tussen zo'n vrachtwagen en het trottoir neemt dan af van krap een meter tot een decimeter. Het enige wat je kunt doen, is maken dat je van de rijbaan komt. Maar hier werd die vluchtweg geblokkeerd door een ijzeren reling. De eerstvolgende keer dat ik erlangs fietste, zag ik dat mensen bloemen aan de reling hadden gebonden.

Bij dit soort ongelukken ligt de schuld soms bij de fietser, maar niet altijd. Ik heb verhalen gehoord van buschauffeurs die opzettelijk op fietsers inrijden. Veel fietsers denken dat de verkeerslichten niet voor hen gelden. Maar als fietser trek je altijd aan het

kortste eind. Daarom moet je eigenlijk een helm dragen, uit de buurt van vrachtwagens blijven en ervan uitgaan dat iedere chauffeur een halfblinde, stomme psychopaat is.

Toch zou ik op een dag een ongeluk krijgen, wist ik. Die waren er in vele soorten, en ik dacht dat het meest voor de hand liggende ongeluk wel datgene zou zijn wat het moeilijkst te vermijden was, of dat waar je nauwelijks maatregelen tegen kunt nemen. En zo bleek het ook te zijn. Ik had alleen nooit gedacht dat het op maar dertig meter afstand van mijn eigen huis zou gebeuren. Ik sloeg af Maitland Road in en wilde net mijn been over het zadel zwaaien om af te stappen. Na zes uur op de fiets zou ik nu binnen vijfenveertig seconden onder een warme douche staan, en in gedachten was ik al afgestapt en naar binnen gegaan toen vlak voor me, alsof een ijzeren vogel zijn vleugel uitstak, een autoportier werd open-geslagen en ik er tegenaan botste.

Er was geen tijd voor welke reactie ook, ik kon niet uitwijken of mezelf beschermen. Toch leken de gebeurtenissen zich in slow motion af te spelen. Terwijl mijn fiets het portier ramde, zag ik dat ik het verkeerd om raakte: in plaats van het dicht te slaan, duwde ik het portier verder open. Ik voelde het knarsen, meegeven en tot stilstand komen, en op dat moment werd het impulsmoment van de deur weer overgedragen op het botsende geheel van fiets en fietser, in het bijzonder op het meest mobiele element, mijzelf. Ik dacht er nog aan dat als ik mijn voeten in de toeclips hield en ze erin vast zouden blijven zitten, ik met de fiets in de knoop zou raken en allebei mijn benen zou kunnen breken. Maar als in een reactie op die gedachte maakten mijn voeten zich los uit de toeclips als twee erwten die uit de dop worden gewipt en ik vloog over het portier heen, terwijl mijn fiets achterbleef.

Het gebeurde allemaal zo snel dat ik mezelf in mijn val niet kon beschermen of een mogelijk obstakel kon ontwijken. Maar tegelijkertijd ging het zo langzaam dat ik erover na kon denken terwijl het gebeurde. Ik bedacht van alles, maar het was niet duidelijk of die gedachten een voor een opkwamen of allemaal op hetzelfde moment. Er overkomt me een ongeluk, dacht ik, zo is het om een ongeluk te krijgen. Ik zal gewond raken, dacht ik, en waarschijnlijk behoorlijk ernstig ook. Ik zal dingen moeten regelen, dacht

ik, het ziet er niet naar uit dat ik morgen zal kunnen werken. Ik zal Campbell moeten bellen en hem op de hoogte brengen. Of iemand anders. En toen dacht ik, wat stom. We zouden vanavond samen eten, het is een van die zeldzame keren dat we allemaal bij elkaar zijn, en het ziet er naar uit dat ik er niet bij zal zijn. En ik had zelfs de tijd om te denken, hoe zal ik eruitzien, zo languit op het wegdek neergesmeten?

Dat was het moment dat ik de grond raakte. Ik was als een incompetent acrobaat over de kop geslagen en kwam hard op mijn rug neer, waardoor ik naar adem snakte en een geluid maakte dat als 'oef' klonk. Ik rolde door en voelde hoe verschillende delen van mijn lichaam tegen het wegdek sloegen en erlangs schuurden. Toen ik hoorde hoe mijn lichaam het asfalt raakte, voelde ik in het begin geen pijn. Het was een klap met daarna een heldere flits. Maar ik wist dat de pijn eraan kwam, en ineens was hij er, hij beheerste ineens alles en sloeg in opeenvolgende golven op me in, licht pulseerde in vlammeende kleuren rood, paars en helgeel in mijn ogen, en elke flits stond voor weer een ander soort pijn. Ik probeerde te bewegen. Ik lag op straat. En de straat was gevaarlijk. Ik zou door een vrachtwagen overreden kunnen worden. Het deed er niet toe. Ik was niet in staat me te bewegen. Ik kon alleen maar vloeken, vloeken en nog eens vloeken.

'Verdomme! Shit! Verdomme! Shit!'

Langzamerhand begon de pijn zich op bepaalde plekken te concentreren. Als een hoosbui die zich na enige tijd in plassen en stroompjes manifesteert. Het duizelde me, maar mijn hoofd was beschermd door mijn helm. Het bovendee van mijn rug, waarop ik was neergekomen, was verdoofd. Allerlei andere plekken deden op dat moment wel echt pijn, mijn ellebogen en de zijkant van mijn knie. Eén hand was achterover gebogen en klopte. Ik streek met mijn andere hand langs mijn dijbeen en voelde iets nats en plakkerigs en ook kleine steentjes. In een uithoek van mijn geest had ik nog de gelegenheid om te denken: wat stom, als dit niet was gebeurd, was ik nu binnen en zou alles normaal zijn. Nu lig ik hier en moet ik me dit alles laten welgevalen, ik wou dat het niet zo was.

Ik bleef maar gewoon liggen. Het asfalt voelde warm aan op

mijn rug; ik rook het zelfs – olieachtig en scherp. De zon stond laag, als een eidooier in het wegstervende blauw. Er viel een schaduw over me heen, een vage gestalte benam me het uitzicht op de hemel.

‘Gaat het een beetje met u?’ zei de gestalte.

‘Nee,’ zei ik. ‘Shit!’

‘Het spijt me ontzettend,’ klonk het. ‘Ik deed het portier open. Ik had u niet gezien. Ik had beter moeten opletten. Het spijt me ontzettend. Bent u gewond? Zal ik een ambulance bellen?’

Weer ging er een golf van pijn door me heen.

‘Laat me met rust,’ zei ik.

‘Het spijt me ontzettend.’

Ik haalde diep adem, waarna de pijn een klein beetje zakte en de figuur vastere vorm aannam. Ik zag het gezicht van een vrouw van middelbare leeftijd, ik zag haar zilverkleurige auto en ik zag het geopende portier, dat door de klap ver naar voren was doorgebogen. Ik haalde nog een keer diep adem en probeerde iets anders dan alleen maar gejammer en gevloek uit te brengen.

‘U moet ook uitkijken!’

‘Het spijt me ontzettend.’

Ik wilde tegen haar zeggen dat ze weg moest gaan maar was ineens misselijk en had al mijn energie nodig om te voorkomen dat ik op straat zou overgeven. Ik moest thuis zien te komen. Het was maar een paar meter verderop. Ik voelde me als een dier dat zijn hol moet opzoeken, bij voorkeur om er dood te gaan. Ik rolde me kreunend op mijn zij en probeerde overeind te komen. Het deed ontzettend pijn, maar al verkeerde ik in een soort mist, ik merkte wel dat mijn ledematen functioneerden. Kennelijk had ik niets gebroken en waren er geen pezen gescheurd.

‘Astrid!’

Ik hoorde een vertrouwde stem, die bovendien een vertrouwde naam riep. Mijn eigen naam. Astrid. Ook dit was een goed teken. Ik wist wie ik was. Ik keek op en zag een vertrouwd gezicht bezorgd op me neerkijken. Achter het eerste schoof nog een gezicht mijn blikveld binnen; nu keken er twee naar me, allebei met dezelfde uitdrukking.

‘Wat is er in godsnaam gebeurd?’ vroeg een van de twee.

Het was stom en het sloeg nergens op, maar ik schaamde me.
'Davy,' zei ik. 'Dario. Ik ben gewoon gevallen met mijn fiets. Het is niets. Ik ben alleen...'

'Ik deed mijn portier open,' zei de vrouw. 'Ze reed er tegenaan. Het was allemaal mijn schuld. Moet ik een ambulance bellen?'

'Hoe is het met mijn fiets?' vroeg ik.

'Maak je nou maar niet druk om die fiets,' zei Davy, terwijl hij zich met een blik die bezorgdheid uitstraalde over me heen boog. 'Hoe is het met jou?'

Ik ging overeind zitten. Ik bewoog mijn kaak op en neer, liet mijn tong langs mijn tanden gaan. Liet mijn tanden langs mijn tong gaan.

'Wel goed, geloof ik,' zei ik. 'Een beetje geschrokken.'

Ik stond op en vertrok mijn gezicht.

'Astrid?'

'En mijn fiets?'

Dario liep om het autoportier heen en zette de fiets rechtop.

'Een beetje in de kreukels,' zei hij. Hij probeerde hem vooruit te duwen, maar het voorwiel klemde in de vork.

'Hij ziet er... ' Ik wilde zeggen dat hij eruitzag zoals ik me voelde, maar ik kwam niet uit de zinsconstructie. In plaats daarvan zei ik maar dat ik naar binnen wilde. De vrouw vroeg weer of ze een ambulance moest bellen, maar ik schudde mijn hoofd en kreunde toen omdat ik pijn in mijn nek voelde.

'Ik zal de schade aan de fiets vergoeden,' zei de vrouw.

'Ja, dat lijkt me wel.'

'Ik woon hier in dit huis. Ik kom u opzoeken. Kan ik op het moment nog iets anders voor u doen?'

Ik probeerde gevat te zijn en iets te zeggen in de geest van 'u hebt al meer dan genoeg gedaan', maar het kostte me te veel moeite, en bovendien was ze kennelijk van streek en bezorgd en probeerde ze zichzelf niet vrij te pleiten, zoals een ander misschien zou hebben gedaan. Ik keek om en zag dat ze het portier in kwestie probeerde dicht te doen. Ze kreeg het in haar eentje niet voor elkaar. Toen pakte Dario mijn fiets, en Davy sloeg voorzichtig zijn arm om me heen en voerde me mee naar huis. Dario keek om en knikte naar iemand.

‘Wie is dat?’ vroeg ik.

‘Niemand,’ zei hij. ‘Hoe is het met je hoofd?’

Ik wreef voorzichtig over mijn slaap.

‘Voel me een beetje raar.’

‘We zaten voor de deur op het bordes,’ zei Dario. ‘Een beetje te roken en van de avond te genieten. Nietwaar, Davy?’

‘Precies,’ zei Davy. ‘En toen hoorden we een klap en zagen we jou.’

‘Ontzettend stom,’ zei ik.

‘Red je het? Het is nog maar een paar meter.’

‘Jawel hoor,’ zei ik, al stond ik te trillen op mijn benen en leek de voordeur eerder achteruit te wijken dan dichterbij te komen. Davy riep Miles, en Dario begon nog harder mee te roepen. Het geluid echode door mijn schedel, zodat ik in elkaar kromp. Toen Davy met me door het hek liep, verscheen Miles in de deuropening. Het gezicht dat hij trok toen hij zag hoe ik eraan toe was, was bijna komisch.

‘Wat is er in godsnaam gebeurd?’ vroeg hij.

‘Autoportier,’ zei Davy.

Al snel was ik omringd door mijn huisgenoten. Davy probeerde de fiets aan de haken aan de muur in de vestibule op te hangen, maar doordat hij zo verwrongen was, paste hij niet goed. Hij liet hem weer zakken en begon eraan te prutsen, met als gevolg dat er aan de voorkant van zijn mooie witte overhemd olievlekken verschenen.

‘Dat wordt een paar uurtjes klussen,’ zei hij vergenoegd.

Pippa, die net de trap af kwam, maakte Davy op weinig zachtzinnige manier duidelijk dat ik meer zorg nodig had dan de fiets. Ze sloot me voorzichtig in de armen, bijna zonder me aan te raken. Mick stond over de balustrade op de eerste verdieping on-aangedaan naar me te kijken.

‘Haal haar naar binnen,’ zei Miles. ‘Breng haar naar beneden.’

‘Mij mankeert niets,’ zei ik.

Ze hielden voet bij stuk, en ik werd de trap afgeholpen – of gesleept – naar de grote woonkeuken, waar we samen aten en waar we altijd te vinden waren als we niet op onze kamer zaten. Ze lieten me plaatsnemen op de bank bij de openslaande deuren, en

Dario, Pippa en Miles kwamen om me heen zitten en vroegen me steeds weer hoe ik me voelde. Ik was inmiddels weer helder van geest. Het enige dat nog resteerde van de schok van het ongeluk was simpele, doodgewone pijn. Ik besepte wel dat ik de volgende ochtend zou vergaan van de pijn, maar het zou goed komen. Dario haalde een sigaret uit het pakje in zijn zak en stak die aan.

‘We zouden eigenlijk haar kleren los moeten knippen,’ zei hij. ‘Zoals je ze altijd bij de eerste hulp ziet doen.’

‘In je dromen zeker,’ zei ik.

‘Moeten we een dokter laten komen?’ vroeg Miles.

‘Laat maar een warm bad komen.’

“Warm,” hmm...’ zei Dario, ‘dat zal misschien een probleem zijn.’

De periode direct na een ongeluk waarbij je niet echt gewond bent geraakt, heeft wel iets bevredigends. Vooral wanneer je er minder florissant uitziet dan je je voelt. Ik voelde me best goed, maar op mijn linkerkuit was een pracht van een blauwe plek opgebloeid, mijn dijbeen was ontveld en ik had een jaap in mijn hand en een lelijke schaafwond op mijn linkerwang. Mijn pols was opgezwollen. Alles stak, pulseerde en deed zeer, maar op een masochistisch prettige wijze. Om de haverklap drukte ik op mijn wonden om er zeker van te zijn dat ze nog bloedden. Nadat ik een tijdje in een ondiep, lauw bad had gelegen ging ik in een oude joggingbroek en een T-shirt op mijn bed liggen en kwamen verscheidene huisgenoten mijn kamer binnen om te vragen of alles in orde was en nog eens te horen hoe het was gebeurd. Ik was bijna trots op mezelf.

‘Het was net alsof het allemaal in slow motion ging,’ herhaalde ik voor de vierde keer.

Davy en Dario, mijn twee reddende engelen, keken me aan. Dario stak nog een sigaret op, deze keer echter geen gewone, en mijn kamer vulde zich met een vertrouwde illegale geur.

‘Je moet op een heel natuurlijke manier gevallen zijn,’ zei Davy. ‘Daarom heb je geen ernstige verwondingen opgelopen. Knap, hoor. Parachutisten worden daarop getraind. Maar jij deed het gewoon uit jezelf.’

‘Ik had er geen controle over,’ zei ik.

Dario nam een grote trek van zijn joint.

‘Of als iemand die ontzettend dronken is,’ zei hij. ‘Als dronken

mensen vallen, raken ze niet gewond omdat hun lichaam zo ontspannen is.'

'Laat eens kijken,' zei Mick, terwijl hij op de rand van het bed ging zitten.

Als iemand anders dit had gezegd, zou ik misschien een sarcastische opmerking hebben gemaakt, maar tegen Mick maak je geen sarcastische opmerkingen. Hij is een man van weinig woorden. Alsof het hem grote moeite kost om iets te zeggen. Maar als hij wel wat zegt, doet de rest van ons er doorgaans het zwijgen toe. Ik overwoog nog om te vragen waarom hij beter dan anderen in staat zou zijn om het letsel te beoordelen, maar ik wist dat hij dat met een schouderophalen zou afdoen.

'Doet dit pijn?' vroeg hij, op hetzelfde moment dat ik in elkaar kromp. 'En dit?' Hij drukte op mijn ribben en tilde vervolgens een voor een mijn benen op en betastte mijn kuiten, die nog onder de dikke olievlekken zaten die ik er ook met intensief boenen met warm zeepwater niet af had kunnen krijgen.

'Niets gebroken,' zei hij. Maar dat wist ik al.

Pippa kwam binnen met een flesje blauwe vloeistof en een grote prop watten.

'Bijt dat?' vroeg ik.

'Absoluut niet,' zei ze, en ze bracht een ruime hoeveelheid van het desinfecterende middel aan op mijn wang.

'Shit!' schreeuwde ik, terwijl ik van haar weg kronkelde. 'Kap-pen daarmee!'

'Even de tandjes op elkaar.'

'Waarom?'

'Waarom? Daarom,' zei ze raadselachtig, terwijl ze een natte kwak watten tegen mijn dijbeen kletste.

'Neem hier maar een trekje van,' zei Dario, en hij hield me zijn joint voor. 'Goed tegen pijn en misselijkheid.'

'Ik pas,' zei ik.

'Kun je wel eten?' vroeg Pippa.

'Ik verga van de honger.'

'Owen zou op de terugweg van zijn studio eten meenemen.'

Hij had eten gehaald bij de Indiër en zette de dozen eerst op tafel. Toen pas keek hij op en zag hij mij aan het hoofd in een grote stoel zitten, met kussens om me te ondersteunen. Hij fronste zijn wenkbrauwen.

‘Heb je gevochten?’

‘Met een autoportier.’

‘Sjonge, wat een blauwe plekken,’ zei hij.

‘Nou, hè.’

‘Morgen zien ze er nog erger uit.’

‘Je had haar moeten zien,’ zei Davy toen hij op de stoel naast mij ging zitten. Hij leek nog geschokter dan ikzelf. ‘Ze vloog door de lucht.’

‘Net een levende kanonskogel,’ zei Dario, die de stoel aan de andere kant nam.

‘Doet het pijn?’

‘Niet erg.’

‘Natuurlijk doet het verdomd veel pijn,’ zei Pippa. ‘Kijk nou eens naar haar!’

‘Nee. Niet naar me kijken. Mijn neus is twee keer zo groot als normaal. Wat zijn we je schuldig voor dit alles, Owen?’

‘Acht pond elk.’

Er klonk gemompel terwijl de mensen in hun zak of handtas naar geld zochten en munten uittelden en wisselgeld vroegen. Dario haalde een stapeltje bankbiljetten uit zijn zak, plukte er een twintigje af en gooide dat voor Owen op tafel.

‘Hou het wisselgeld maar,’ zei hij. ‘Volgens mij kreeg je nog geld van me.’

‘Heb je de loterij soms gewonnen?’ vroeg Owen met een wantrouwende blik.

Dario had iets sluis in zijn blik.

‘Iemand was me nog wat schuldig,’ zei hij.

Iedereen ging om de keukentafel zitten. Voorzichtig werden de plastic deksels van de bakjes gehaald en blikjes bier opengetrokken en er werd een allegaartje van bestek en gehavende borden doorgegeven. Pippa pakte Dario’s joint en nam er een forse haal van.

‘Mogen advocaten dat wel?’ vroeg Miles.

‘Niet op kantoor,’ zei Pippa, en ze keek de groep rond. ‘Hoe vaak gebeurt dit nou helemaal? We zijn compleet en er zijn geen anderen bij.’

‘We zijn met z’n zevenen,’ zei Dario en hij tikte met zijn vork tegen zijn bord om om stilte te verzoeken, waarna hij echter een enorme hoeveelheid rijst in zijn mond propte waar hij verscheidene seconden op kauwde, terwijl wij wachtten op wat hij verder nog ging zeggen.

‘Net als de zeven dwergen,’ zei hij ten slotte.

‘Er zijn een paar dingen die we moeten bespreken,’ zei Miles nogal formeel. ‘Om te beginnen wou ik zeggen dat...’

‘Jij bent Doc,’ zei Dario.

‘Hè?’

‘Als wij de zeven dwergen zijn...’

‘Wat we niet zijn.’

‘Dan ben jij beslist Doc,’ zei Dario.

‘Omdat dit huis van mij is? Wie moet er anders de loodgieter bellen als hij nodig is en zorgen dat de rekeningen betaald worden?’

‘De dwergen staan voor de verschillende delen van de menselijke geest,’ zei Dario.

‘O, daarom ben ik zeker tegen een autoportier op gevlogen?’ zei ik. Het bier stemde me mild en de pijn was gezakt.

‘Jij bent Nijdas,’ zei Dario tegen Mick.

Mick negeerde hem.

‘Was er wel een Nijdas?’ vroeg ik. ‘Ik kan me hem niet herinneren.’

‘Grumpie heb je wel,’ zei Davy.

‘Pippa is Wulpsje, hè?’ zei Dario met een knipoog naar Davy aan de andere kant van de tafel.

Dit sloeg op het feit dat Pippa geen vaste relatie had, maar wel veel korte.

‘O, jongens, jongens,’ zei ik. ‘Doe niet zo flauw.’

‘Volgens mij kunnen we het er wel over eens zijn wie Dopey is,’ zei Pippa.

‘Dan mag jij van mij Dommel zijn,’ zei Dario. ‘Niemand kan slapen zoals jij.’

Dit was eigenlijk niet helemaal terecht. Pippa slaapt alleen in het weekend. Dan gaat ze in de kleine uurtjes naar bed en staat ze pas 's middags op, opgeblazen, versuft en totaal verzadigd. Door-deweeks doet ze plichtsgetrouw haar werk en staat ze om zeven uur op. Dario daarentegen slaapt wanneer het hem uitkomt.

'We raken snel door de goede namen heen,' zei Davy. 'Owen mag Niezel zijn.'

'Waarom?'

Davy keek me aan.

'Dan moeten jij en ik kiezen tussen Bloosje en Giegel,' zei hij. 'En jij, Astrid Bell, bent geen Bloosje. Of je zou Sneeuwwitje moeten willen zijn.'

'Ik wil de boze koningin zijn. Dat is nog eens een echte vrouw.'

'Je bederft het spel,' zei Dario. 'Jij bent Giegel.'

Giegel. En groggy. En ontspannen. Ik leunde achterover in mijn stoel. Ik liet mijn blik langs de mensen om de tafel gaan: een zootje ongeregeld dat op dat moment voor mij zo'n beetje fungeerde als mijn familie. We waren hier ooit met z'n drieën begonnen, of misschien was het werkelijke begin nog daarvoor geweest, toen we samen naar de universiteit gingen. Toen Miles het huis kocht was hij nog een doctoraalstudent die de wereld wilde veranderen. Hij had een belachelijk laag bedrag betaald voor dit chaotische, vervallen huis in het meer verlopen deel van het Londense Hackney. Hij had toen geen baard maar wel lang haar, dat hij vaak in een paardenstaart bond. Nu had hij een kortgeschoren donkerblonde baard maar verder was hij helemaal kaal. Als ik mijn hand over zijn hoofd liet gaan, voelde ik alle oneffenheden van zijn fluweelachtige schedel. Pippa was de andere oudgediende. Zij en ik hadden elkaar al in ons eerste jaar aan de universiteit ontmoet, en we hadden in ons laatste jaar een etage gedeeld, dus toen we allebei bij Miles introkken, kende ik haar gewoontes goed. Ze was lang en slank en van een delicaat soort schoonheid, waardoor mensen zich soms om de tuin lieten leiden.

Wij vormden dus het oorspronkelijke trio, en we hadden alles overleefd, ook het feit dat Miles en ik in die periode een jaar lang een soort stel waren geweest en vervolgens een afschuwelijk halfjaar lang min of meer geen stel en toen definitief geen stel. Nu had

Miles een nieuwe vriendin, Leah, en dat gaf een goed gevoel, alsof ze een soort schutting tussen ons was. Een goede schutting zorgt voor goede burens, heeft eens iemand gezegd.

Afgezien van ons drieën waren er steeds anderen geweest, en het huidige zevental zou vroeg of laat ongetwijfeld ook wijzigingen ondergaan. Mick was ouder dan alle anderen, en hij droeg de last der jaren alsof het volle gewicht daarvan op zijn brede schouders drukte. Hij was klein en gezet, en hij stond altijd met zijn benen iets uit elkaar, alsof hij aan dek van een schip in stormachtig weer stond. Zijn lichtblauwe ogen stonden in een gezicht dat door zon en wind verweerd was. Hij had jarenlang rusteloos over de wereld gezworven. Ik weet niet of hij naar iets op zoek was geweest en ook niet of hij het had gevonden. Hij praatte er nooit over. Nu werkte hij als klusjesman en had hij een tijdelijk onderkomen gevonden in Maitland Road. Als hij thuis was, bracht hij een groot deel van de tijd door in zijn kamertje helemaal boven in het huis, maar ik weet niet wat hij daarboven deed en ik ben er maar zelden geweest. Geen enkele deur in dit huis heeft een slot, maar niet elke deur maak je even gemakkelijk open. Als ik soms midden in de nacht naar beneden ging omdat ik niet kon slapen, kon het gebeuren dat ik hem daar aan de keukentafel aantrof, stilletjes voor zich uit kijkend terwijl de damp van een beker thee om zijn gezicht kringelde.

We wisten eigenlijk niet precies hoe Dario hier was komen wonen. Zijn vorige vriendin (die naar ik vermoedde de enige echte vriendin was die hij ooit had gehad) had een jaar lang hier een kamer gehuurd, en hij was vaak blijven slapen. Toen we even niet opletten, is ze vertrokken, en het is hem toen gelukt te blijven door beslag te leggen op de kleinste kamer in het huis, op de tweede verdieping, van waaruit hij langzamerhand ook de leegstaande kamer daarnaast in bezit heeft genomen. Hij had geen baan en kon de huur niet betalen, maar niemand had het lef of was daadkrachtig genoeg om hem eruit te zetten – misschien omdat hij er minder stoer uitzag dan zijn naam deed vermoeden. Hij had warzig rossig haar en grote sproeten, zijn gebit was onregelmatig, en als hij glimlachte leek hij net een raar klein jongetje. Uiteindelijk is Miles met hem overeengekomen dat hij in plaats van huur te

betalen het huis van boven tot onder zou opknappen. Ik geloof niet dat de deal voor Miles goed heeft uitgepakt. Voor zover ik kon beoordelen besteedde Dario zijn tijd voornamelijk aan blo-
wen, het lezen van horoscopen, het kijken naar middaguitzen-
dingen op televisie, het spelen van spelletjes op computers van
anderen en het kliederen op muren met verfkwasten die hij in zijn
slordigheid vergat schoon te maken of weg te gooien, zodat ze
hard werden.

Davy en Owen waren de laatstaangekomen leden van ons huis-
houden. Davy was timmerman en bouwvakker. Maar wel een
echte, niet een zoals Dario. Hij was geen Pool, maar hij had werk
zat. Hij deed veel klussen in de buitenlucht en was enigszins ge-
bruind. Hij had lichtblond haar dat in weelderige lokken op zijn
schouders viel en grijze ogen. Hij zag er goed uit maar leek dit niet
te weten, wat ik charmant vond. Hij had de nerveuze blik van de
nieuweling in het huis, maar had een leuke glimlach met kraaien-
pootjes bij zijn ooghoeken. Toen hij bij ons kwam, heb ik even
'misschien?' gedacht, maar ik heb toen besloten dat ik het maar
niet moest doen. Er leek in het huis een taboe te rusten op seks, en
ook mijn ervaring met Miles was voor mij een niet te veronacht-
zamen waarschuwing.

En dan was er Owen Sullivan, die op dat moment tegenover
me zat. Hij had met zijn lichte huid, zijn sluike, tot op de schou-
ders vallende donkere haar en zijn ver uit elkaar staande, bijna
zwarte ogen iets oosters over zich, hoewel voor zover ik wist al
zijn voorouders afkomstig waren uit Wales. Hij was fotograaf. Hij
ging met zijn portfolio tijdschriftredacties langs en wist zo af en
toe een opdracht in de wacht te slepen. Maar wat hij echt wilde,
was vrij werk maken. Hij heeft me eens gezegd dat hij er een hekel
aan had om voor tijdschriften te werken. Ik heb toen gegiecheld
en gezegd dat het dan maar goed was dat hij het niet zo vaak hoef-
de te doen. Hij antwoordde niet, maar keek me met zo'n scherpe
blik aan dat ik me realiseerde dat je hem maar beter niet kon pla-
gen als het over zijn werk ging. Hij bekeek mensen alsof hij taxeer-
de hoe ze er op de foto uit zouden zien, hoe het licht viel, hoe hij ze
het beste kon neerzetten. Ik heb me weleens afgevraagd of hij ze
echt zag, echt luisterde naar wat ze te zeggen hadden.

‘De zeven tijdperken van de mens,’ zei Dario dromerig. ‘Zeven zeeën, zeven continenten...’

‘Dat klopt niet.’

‘Luister eens,’ zei Miles. ‘Ik vind het vervelend om het gesprek te onderbreken, maar het gebeurt maar zelden dat we allemaal bij elkaar zijn zoals nu. Met z’n zevenen en verder niemand. En begin jij nou niet weer, Dario.’

‘Je hebt gelijk, het gebeurt maar zelden,’ zei Davy. ‘Laten we een groepsfoto maken ter herinnering!’

‘We hebben zelfs een officiële fotograaf.’

‘Ik maak geen kiekjes,’ zei Owen beslist.

‘Laten we niet vergeten dat hij een kunstenaar is,’ zei ik sarcastisch.

Davy glimlachte alleen maar.

‘Ik neem hem wel,’ zei hij.

‘Mijn camera ligt in de la daar,’ zei Miles vermoeid.

Davy stond op en trok de la open. ‘Hij ligt hier niet. Je zult hem wel ergens anders hebben neergelegd.’

‘Het is waarschijnlijker dat iemand hem heeft ingepikt en vergeten is hem terug te leggen.’

‘Ik heb er boven een,’ zei Davy.

‘Laten we het gewoon vergeten,’ begon Mick, maar Davy was de kamer al uit en stormde met twee treden tegelijk de trap op.

Er daalde een stilte over ons neer. Buiten klonk een paar keer luid getoeter, waarna we iemand over straat hoorden rennen. Boven werd een deur dichtgeslagen.

‘Zijn er nog meer mensen die vinden dat dit lamsvlees naar hondenvoer smaakt?’ zei Dario.

‘Waar smaakt hondenvoer naar?’

‘Hiernaar.’

Hondenvoer of niet, er klonk het geluid van kauwende mensen en het schrapen van borden. Er werd weinig gezegd. Iedereen leek in gedachten verzonken. Toen kwam Davy terug, buiten adem en enigszins rood aangelopen, maar wel triomfantelijk zwaaiend met zijn camera. ‘Hij lag niet waar ik dacht dat hij lag. Nou allemaal bij elkaar staan. Nee, jij kunt blijven zitten, Astrid. Laat ze allemaal maar om jou heen gaan staan. Owen, jij komt er

zo niet op... Nee, nou kan ik je nóg niet zien.'

'Oké.'

'Dario, je gezicht zit achter Pippa's schouder. Mick, je ziet er een beetje mal uit met die glimlach. Eng zelfs. Oké, tien seconden. Zijn jullie er klaar voor?'

'En jij dan?' zei Pippa.

'Wacht maar.'

Davy drukte op een knopje en rende naar ons toe om zich bij ons te voegen. Hij stootte met zijn voet tegen de tafelpoot, struikelde en viel precies op het moment dat het flitslicht afging half tegen het dicht op elkaar staande, deels stuurs kijkende en deels glimlachende groepje aan. Zo kwamen we op de foto te staan, een wirwar van maaiende armen en benen met mij in het midden, mond open van verbazing en mijn gezicht opgezwollen en gehavend, als een slachtoffer van een bende dronkenlappen.

'Moet je ons zien!' riep Pippa opgetogen: zij zag er natuurlijk het beste uit van ons allemaal – knap en bevallig te midden van de worsteling.

'Ik heb mijn ogen dicht,' kreunde Dario. 'Dat heb ik weer!'

'Zo,' zei Miles, toen we allemaal weer waren gaan zitten. Hij schoof zijn bord met langzaam stollende curry van zich af. 'Ik wou iets zeggen.'

'Ja.'

'Het valt me niet makkelijk, maar ik zeg het jullie ruim van tevoren.'

'Het gaat natuurlijk over de toestand waarin de badkamer verkeert, ik snap het al.'

'Leah en ik hebben besloten samen te gaan wonen.'

Pippa gaf een kleine juichkreet. Ik fronste mijn wenkbrauwen.

'Maar waarom kijk je daar zo ernstig bij?' vroeg ik.

'Zij komt hier wonen.'

'Dat kunnen wij wel aan,' zei Dario. 'Maar kan zij het? Dat is de vraag waar het om draait.'

'Ik bedoel... ' zei Miles. 'Leah en ik, en verder niemand.'

Even zweeg iedereen. We keken hem alleen maar aan. Zijn zin bleef in de lucht hangen.

'O,' zei Mick ten slotte.

‘Shit,’ zei Pippa.

‘Je gooit ons eruit?’

‘Niet zonder meer,’ zei Miles. ‘En niet meteen.’

‘Hoe lang hebben we?’ vroeg ik. De wonden in mijn gezicht begonnen pijn te doen.

‘Een paar maanden. Drie. Dat gaat dan toch wel? Dan hebben jullie allemaal ruim de tijd om ergens anders onderdak te vinden.’

‘Ik had hier net onderdak gevonden,’ zei Davy meesmuilend. ‘Nou ja.’

‘Jullie zouden hier toch niet allemaal voor eeuwig kunnen blijven,’ zei Miles.

‘Waarom niet?’ Dario keek aangeslagen. Zijn sproeten leken wel puisten.

‘De dingen veranderen nou eenmaal,’ zei Miles. ‘De tijd staat niet stil.’

‘Gaat het wel goed met je, Astrid?’ vroeg Davy. ‘Je trekt een beetje bleek weg.’

‘Ik moet nodig naar bed,’ zei ik. ‘Of even gaan liggen in elk geval. Ik voel me raar.’

Pippa en Davy hesen me onder het maken van kalmerende geluiden met hun handen onder mijn ellebogen overeind.

‘Het spijt me,’ zei Miles aangedaan. ‘Het was misschien het verkeerde moment.’

‘Er is nooit een goed moment voor dit soort dingen, Miles,’ zei Pippa. ‘Kom mee, Astrid, kom maar even mee naar mijn kamer. Dat scheelt weer een trap. Ik kan je wel insmeren met tijgerbalsem, als je wilt.’

Ik werkte me traptrede voor traptrede naar boven en schuifelde Pippa’s kamer in, waar een zware parfumgeur hing. Het was een grote kamer aan de voorzijde van het huis. Toen we er introkken was hij als zitkamer in gebruik geweest, en zo te zien was hij sinds de jaren vijftig niet meer opgeknapt. Pippa had er ook niets aan gedaan, ze had de ruimte gewoon volgestouwd met haar eigen spullen en prullen, met een bijzondere disharmonie als resultaat. Twee muren hadden een vale mosterdgele kleur en een derde was bedekt met behang dat zo bloemrijk was dat je er schele hoofdpijn van kreeg en dat in de hoeken losliet. Het lichtpeertje dat midden

in de kamer aan het plafond hing had een kap van bruin papier met een spleet opzij. Er was een groot erkerraam met uitzicht op straat, maar Pippa hield de luiken half gesloten, zodat het altijd halfdonker was in de kamer. In mijn wazige toestand maakte de rommel die ze had gemaakt op mij een verontrustende, bijna hallucinerende indruk. Er stond een ijzeren ledikant – een twijfelaar, die eigenlijk precies bij haar manier van leven paste – met daarop een overdadige, karmozijnrode spreij; een kleine divan die haar grootvader haar per testament had nagelaten en die vol kleren lag, schone zowel als vuile; een ladekastje waarvan alle laden openstonden en uitpuilden van het ondergoed en de bloesjes; een eveneens openstaande klerenkast, waarin haar fraaie jurken, pakken, rokken en jasjes hingen; en een sierlijk bureautje dat zuchtte onder het gewicht van losse papieren en dossiers. Tegen een van de muren stond een levensgrote vergulde spiegel, ervoor lagen talloze make-upspullen, flesjes bodylotion, tubes gezichtscrème, bundels halskettingen, losse oorbellen en een stel ceintuurs op de grond. Toch verscheen Pippa vanuit deze kamer elke ochtend gewassen en gekamd, als om door een ringetje te halen en geurend naar zeep en Chanel nr. 5.

Ik schoof een slipje opzij en liet me voorzichtig op haar bed zakken.

‘Een aspirientje?’ Ze tastte onder het bed en haalde een doosje pillen tevoorschijn. ‘Met whisky?’ Als een goochelaar haalde ze vanonder de stapel kleren op de divan een fles tevoorschijn, die ze omhooghield.

‘Misschien vanavond maar geen whisky.’

‘Ach, kom op.’

Ze schudde twee pillen in mijn hand en schonk toen een paar vingers uit in een bekeerglas. Ik slikte de aspirines door en nam een klein slokje whisky om ze weg te spoelen.

‘Zal ik je schouders masseren?’ vroeg ze.

‘Ik denk dat dat te veel pijn zal doen.’

‘Ik denk dat je bij lange na niet genoeg klaagt.’

‘Een rare dag,’ zei ik.

Ik hoorde stemmen van beneden, gevolgd door de onmiskenbare zware tred van Mick op weg naar zijn kamer.

‘Vooral voor jou,’ zei Pippa. Ze nam het glas van me over, schonk voor zichzelf een ferme slok whisky in en sloeg die met een geoeffend gebaar achterover. ‘Schoft,’ voegde ze er hardop aan toe.

‘Miles?’

‘Wie anders?’

‘Ik weet het niet, Pippa. Het moest een keer gebeuren.’

‘Bah!’

‘En als hij en Leah willen samenwonen...’

‘Zij zit hier natuurlijk achter.’

‘Je doet alsof het een samenzwering is.’

‘Natuurlijk is het een samenzwering. Dus wij moeten een tegensamenzwering op touw zetten.’

Ze praatte maar door en insinueerde dat ik door die bult op mijn hoofd te redelijk was geworden. Maar ik hoorde niet letterlijk wat ze zei, en ook de zin ervan ontging me. Ik voelde me ontzettend moe. De kamer om me heen zag ik nu eens scherp, dan weer onscherp. Ik leunde achterover in de kussens en sloot mijn loodzware oogleden.

‘Misschien slaap ik vannacht maar gewoon hier,’ zei ik met dikke stem.

Pippa pakte mijn arm en trok me overeind.

‘O nee, daar komt niks van in. Vannacht niet, schat.’

Zijwaarts schuifelde ik de tweede trap op en mijn eigen kamer in, die er wit en leeg uitzag in vergelijking met het bonte rommeltje in die van Pippa: alleen een klein tweepersoonsbed, een smalle kast, een ladekastje met daarop alle voorwerpen die ik in de tuin had opgegraven en een grote houten schommelstoel die Dario voor me uit een container had gevist en waar ik kussens op had gelegd die ik op de markt in Camden had gekocht. Ik stroopte mijn trainingsbroek af en kroop toen onder het dekbed. Maar alles stak en klopte, en hoewel ik vreselijk moe was, duurde het toch lang voordat ik in slaap viel. Ik hoorde allerlei geluiden: het open- en dichtgaan van de voordeur, stemmen, iemand die lachte, het doortrekken van de wc, het ademen van het oude huis.